

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*

KARTY
NA STOLE

*Agatha
Christie*[®]

KARTY
NA STOLE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Agatha Christie: *Cards on the Table*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HARPER, an imprint
of HarperCollinsPublishers, New York 2011,
preložila Diana Ghaniová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Cards on the Table © 1936 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Karty na stole © 2016 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Agatha Christie®Poirot® are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Peter Brunovský 2016

Cover Photo © Shutterstock.com/Vasilchenko Nikita

ISBN 978-80-220-1915-6

PREDSLOV

Prevláda všeobecne rozšírený názor, že detektívny príbeh pripomína veľké dostihy: na štarte stoja kone a džokeji. „Ak máte peniaze, môžete na niektorého staviť!“ V detektívke sa za favorita väčšinou považuje pravý opak favorita na dostihoch. Inými slovami, úplný outsider! Vyberte toho, kto s najmenšou pravdepodobnosťou spáchal zločin, a v deviatich prípadoch z desiatich už nemusíte robiť vôbec nič.

Keďže nechcem, aby moji verní čitatelia znechutene odhodili túto knihu, radšej ich vopred varujem, že tento príbeh je iný. Na štarte stoja iba štyria a každý z nich by za tých správnych okolností dokázal spáchať zločin. To celkom potláča moment prekvapenia. Aj tak si však myslím, že treba venovať rovnakú pozornosť všetkým štyrom, lebo každý má na svedomí vraždu a je schopný spáchať ďalšiu. Ide o štyri veľmi rozdielne typy. Každého z nich poháňa iný motív a každý by zvolil inú metódu. Dedukcia teda musí byť čisto psychologická, no preto ešte nie je o nič menej zaujímavá. Koniec koncov, najzaujímavejšia je práve myseľ vraha.

Rada by som pridala ďalší argument v prospech tohto príbehu: ide o jeden z najobľúbenejších prípadov Hercula Poirota. Keď ho však prerozprával priateľovi kapitánovi Hastingsovi, tomu pripadal veľmi nudný! Ktovie, na čiu stranu sa priklonia moji čitatelia.

SHAITANA

1

„Drahý monsieur Poirot!“

Bol to jemný hlas pripomínajúci pradenie mačky – hlas nenútene používaný ako nástroj, v ktorom nebolo nič impulzívne ani premyslené.

Hercule Poirot sa obrátil.

Uklonil sa.

Slávnostne vystrel ruku.

V očiach sa mu zračilo čosi nezvyčajné. Dalo by sa povedať, že to náhodné stretnutie v ňom vyvolalo veľmi zriedkavý pocit.

„Drahý pán Shaitana,“ povedal.

Obaja sa odmlčali. Vyzerali ako súperi *en garde*. Okolo nich sa pomaly prechádzali dobre oblečení Londýňania. Ozývalo sa tlmené mrmlanie.

„Sú nádherné, miláčik!“

„Jednoducho božské! Nie je tak, srdiečko?“

Vo Wessex House sa konala výstava tabatierok. Vstupné jedna guinea putovalo na pomoc londýnskym nemocniciam.

„Drahý pane,“ oslovil ho Shaitana, „aký som rád, že sme sa stretli! Momentálne nikoho nevešiate ani nestínate? Zavládla vo svete zločinu uhorková sezóna? Alebo sa tu má dnes popoludní odohrať lúpež? To by bolo nesmierne zaujímavé.“

„Žiaľ, *monsieur*,“ odvetil Poirot, „prišiel som sem v čisto súkromnej záležitosti.“

Shaitanu na okamih zaujala mladá krásavica s kučerami ako pudlík, vyčesanými na jednej strane hlavy, a s ozdobou z čiernej slamy, pripomínajúcou tri rohy hojnosti, na druhej strane.

„Drahá,“ oslovil ju, „prečo ste neprišli na môj večierok? Bola

tam úžasná zábava! Mnohí so mnou dokonca prehodili pár slov! Jedna žena mi povedala: ‚Teší ma‘, ‚Dovidenia‘ a ‚Veľmi pekne ďakujem‘. Chuderka, pochádzala z dajakého malomesta.“

Zatiaľ čo dievčina odpovedala, ako sa na dobre vychovanú mladú dámu patrí, Poirot dôkladne skúmal chlpatú ozdobu nad Shaitanovou hornou perou.

Pekné fúzy, veľmi pekné. Azda jediné fúzy v Londýne, ktoré by mohli súperiť s tými Poirotovými.

„Nie sú až také husté,“ zamrmlal si pre seba. „Nie, mojim sa v ničom nevyrovňajú. *Tout de même*, pozornosť však upútajú.“

Pozornosť nie náhodou pútala celá Shaitanova osobnosť. Robil totiž všetko pre to, aby vyzeral ako Mefistofeles. Vysoký chudý muž s pretiahnutou melancholickou tvárou, výrazným uhľovočiernym obočím, fúzmi s tuhými navoskovanými koncami a tenkou čiernou briadkou nosil šaty, ktoré vyzerali ako hotové umelecké dielo – dokonale ušité, no akési bizarné.

Každý normálny Angličan, ktorý ho uvidel, mal chuť poriadne ho nakopať, a všetci bez štipky originality opakovali: „Tamto je ten prekliaty Shaitana!“

Ich manželky, dcéry, sestry, tety, matky a dokonca aj staré matky obmieňali odpovede v závislosti od veku: „Viem, drahý. Pravdaže je príšerný. Ale bohatý! Navyše usporadúva úžasné večierky! A o druhých vždy prezradí niečo zábavné a zlomyseľné.“

Nikto nevedel, či bol Shaitana Argentínčan, Portugalčan, Grék alebo príslušník inej národnosti, ktorou každý obyvateľ Britských ostrovov právom pohrdal.

Tri veci však boli celkom isté:

Žil v obrovskom prepychu v nádhernom byte na Park Lane.

Usporadúval úžasné večierky: veľké, malé, strašidelné, úctyhodné a nepochybne aj veľmi čudné.

A takmer každý sa ho tak trochu bál.

Je ťažké s určitosťou povedať, prečo to tak bolo. Zrejme vzbudzoval dojem, že vie o ostatných priveľa. A navyše mal veľmi zvláštny zmysel pre humor.

Všetci pri ňom mali pocit, že najmúdrejšie je neriskovať, že ho niečím urazia.

V to popoludnie sa Shaitanovi zachcelo trochu podpichnúť toho smiešneho nízkeho chlapíka – Hercula Poirota.

„Tak aj policajt si potrebuje občas oddýchnuť?“ prehodil. „Azda sa na staré kolená nevenujete umeniu, *monsieur* Poirot?“

Poirot sa dobromyseľne usmial.

„Všimol som si,“ vyhlásil, „že ste na výstavu požičali tri taba-tierky.“

Shaitana odmietavo mávol rukou.

„Človek nazbiera množstvo drobností. Raz by ste ma mohli navštíviť. Mám zopár zaujímavých kúskov. Neobmedzujem sa na nijaké konkrétne obdobie či predmet.“

„Máte univerzálny vkus,“ usmial sa Poirot.

„Presne tak.“ Zrazu Shaitanovi zasvietili oči, vykrútil kútiky úst a zdvihol obočie. „Mohol by som vám ukázať aj objekty z vašej oblasti, *monsieur* Poirot!“

„Takže máte súkromné múzeum zločinu.“

„Pche!“ Shaitana pohrdavo luskol prstami. „Pohár, ktorý použil brightonský vrah, páčidlo slávneho vlamača – detinské nezmysly! Nikdy by som sa nezaťažoval takými haraburdami. Zbieram len tie najlepšie exempláre svojho druhu.“

„A čo považujete z umeleckého hľadiska za najlepšie exempláre v oblasti zločinu?“ opýtal sa Poirot.

Shaitana sa predklonil a položil detektívovi na plece dva prsty. „Ľudské bytosti, ktoré ho páchajú, *monsieur* Poirot,“ zasyčal dramaticky.

Detektív nenápadne zdvihol obočie.

„Aha, tuším som vás vyľakal,“ usúdil Shaitana. „Drahý pane, vy máte na túto oblasť celkom iný pohľad ako ja! Pre vás je zločin rutinnou záležitosťou: vražda, vyšetrovanie, stopa, až napokon (keďže ste nepochybne veľmi schopný) usvedčíte páchatelia. Také banality mňa nezaujímajú! Nedokonalý exemplár vo mne

nevzbudzuje záujem. A usvedčený vrah je nevyhnutne práve takým nepodarkom. Je podradný. Nie, ja sa na vec pozerám z umeleckého hľadiska. Zbieram len tých najlepších!“

„A najlepších sú...?“ prehodil Poirot.

„Drahý priateľu, predsa tí, ktorých nikdy nechtyli! Úspešní zločinci, ktorí si žijú ako v bavlnke a nikdy na nich nepadol ani tieň podozrenia. Musíte uznať, že je to zábavný koníček.“

„Na um mi zišlo iné slovo, nie zábavný.“

„Mám nápad!“ vyhrkol Shaitana, pričom Poirotu vôbec nevnímал. „Pozvem vás na večeru! Na večeru, počas ktorej sa zoznámite s mojimi exponátmi! To je ale zábavná predstava. Nemôžem uveriť, že mi to nezišlo na um skôr. Áno, áno, viem si to živo predstaviť... Musíte mi dopriať trochu času... Budúci týždeň nie... A čo nasledujúci? Máte čas? Ktorý deň by vám vyhovoval?“

„O dva týždne mi vyhovuje ktorýkoľvek deň,“ uklonil sa Poirot.

„Dobre, dohodnime sa teda na piatok. Piatok osemnásteho. Hneď si to poznačím do zápisníka. Musím povedať, že už teraz sa teším.“

„Nie som si celkom istý, či aj ja,“ poznamenal zamyslene Poirot. „Tým nechcem naznačiť, že si nevážim vaše veľkorysé pozvanie... to vôbec nie...“

Shaitana mu skočil do reči.

„Urazil som váš malomeštiacky jemnocit? Drahý priateľu, musíte sa oslobodiť od obmedzení policajnej mentality.“

„Je pravda, že môj postoj k vražde je dokonale malomeštiacky,“ priznal Poirot.

„Ale prečo, drahý pane? Súhlasím s vami, je to hlúpa brutálna záležitosť. Ale vražda môže byť aj umením! Vrah môže byť umelcom.“

„Ach, to uznávam.“

„Tak potom prečo?“ nadhodil Shaitana.

„Lebo vrah zostáva vrahom!“

„Hádam súhlasíte, drahý *monsieur* Poirot, že urobiť niečo dokonale je samo osebe ospravedlnením! Vy chcete bez štipky predstavivosti dolapiť každého vraha, nasadiť mu putá, zapchať ústa, a napokon mu na svitaní zlomiť väzy. Podľa môjho názoru by mal úspešný vrah dostávať dôchodok z verejných zdrojov a pozvania na večeru!“

Poirot pokrčil plecami.

„Umenie zločinu mi nie je také cudzie, ako sa domnievate. Dokážem obdivovať dokonalú vraždu, rovnako ako dokážem obdivovať tigra, tú nádhernú pásikavú hnedo-žltú šelmu. No obdivujem ho spoza mreží klietky. Dnu nevojdem. Teda ak to nie je mojou povinnosťou. Viete, pán Shaitana, tiger by mohol zaútočiť...“

Shaitana sa rozosmial.

„Rozumiem. A čo vrah?“

„Vrah by mohol opäť vraždiť,“ vážne odvetil Poirot.

„Drahý priateľu, čo toľko strašíte? Takže sa neprídete pozrieť na moju zbierku... tigrov?“

„Práve naopak, bude mi potešením.“

„Máte odvahu!“

„Tuším mi celkom nerozumiete, pán Shaitana. Chcel som vás varovať. Pred chvíľou ste vraveli, že zbierka vrahov je zábavný nápad. Reagoval som, že na um mi zišlo iné slovo ako zábavný. To slovo je nebezpečný. Myslím, pán Shaitana, že máte nebezpečný koníček!“

Shaitana sa zarehotal ako pravý Mefistofeles.

„Prídete teda osemnásteho na návštevu?“ opýtal sa.

Poirot sa mierne uklonil.

„Môžete ma očakávať. *Mille remerciements.*“

„Naplánujem menší večierok,“ uvažoval nahlas Shaitana. „Nezabudnite. O ôsmej.“

Obrátil sa na odchod. Poirot zostal stáť a chvíľu za ním hľadel.

Napokon zamyslene pokrútil hlavou.

VEČERA U SHAITANU

2

Dvere do Shaitanovho bytu sa nehlučne otvorili. Sivo-vlasý komorník ich pridržal a Poirot vošiel dnu. Muž ich rovnako nehlučne zatvoril a šikovne odbremenil hosťa od kabáta a klobúka.

„Koho mám ohlásiť?“ zamrmľal tichým bezvýrazným hlasom.

„*Monsieur* Hercula Poirota.“

Komorník otvoril dvere a do haly prenikla tlmená vrava. „*Monsieur* Hercule Poirot,“ oznámil.

Shaitana mu vyšiel v ústrety s pohárom sherry v ruke. Ako zvyčajne bol bezchybne oblečený. Dnes večer pripomínal Me-fistofela ešte väčšmi ako zvyčajne. Pobavené zdvihol výrazné obočie.

„Dovoľte mi zoznámiť vás... Poznáte pani Oliverovú?“ Očividne si užíval, keď sa Poirot zatváril zaskočene.

Pani Ariadne Oliverová bola široko-ďaleko známa ako jedna z najvýznamnejších autoriek detektívok a iných vzrušujúcich príbehov. Písala aj dlhočizné (hoci nie vždy celkom gramaticky správne) články na témy ako *Myšlienky zločinca*, *Slávne zločiny z vášne* či *Vražda z lásky verus vražda pre peniaze*. Navyše bola presvedčená feministka, a vždy keď stránky novín zaplňala nejaká zaujímavá vražda, nasledoval aj rozhovor s pani Oliverovou, v ktorom sa spomínalo, že pani Oliverová kedysi povedala: „Keby tak stála na čele Scotland Yardu žena!“ Ako žena úprimne verila v ženskú intuíciu.

Inak to bola prívetivá, pekná, hoci trocha neupravená žena v strednom veku s krásnymi očami, širokými plecami a hrivou neposlušných sivých vlasov, s ktorými ustavične experimentovala. Raz vyzerala ako stelesnenie intelektuálky s vlasmi odhrnutými z čela a upravenými do veľkého uzla na temene, inokedy sa zjavila s anjelskými kučerami alebo šticou zvlne-ných strapatých vlasov.

Dnes večer sa pani Oliverová rozhodla vyskúšať ofinu.

Poirota, s ktorým sa zoznámila na istej literárnej večeri, pozdravila príjemným hlbokým basom.

„Superintendenta Battla nepochybne poznáte,“ prehodil Shaitana.

Podišiel k nim vysoký mohutný muž s meravou tvárou.

Superintendent vyzeral ako vytesaný z dreva a navyše sa mu darilo vzbudzovať dojem, že to drevo pochádza prinajmenšom z vojnovéj lode.

Battle bol vraj najšikovnejším predstaviteľom Scotland Yardu, no vždy sa tváril nechápavo a trochu hlúpo.

„Pána Poirota poznám.“ Superintendent sa usmial, zvrátil meravú tvár, a vzápätí sa opäť zatváril bezvýrazne.

„Plukovník Race,“ pokračoval Shaitana.

Poirot sa s plukovníkom Raceom ešte nestretol, no čo-to o ňom počul. Pekný tmavovlasý opálený päťdesiatnik sa zvyčajne nachádzal v niektorom odľahlom kúte Britského impéria – najmä ak sa tam schyľovalo k nepokojom. Tajná služba je melodramatický pojem, no celkom presne vystihuje povahu a rozsah plukovníkovej činnosti.

Poirot už pochopil a ocenil podstatu hostiteľovho zámeru pobaviť.

„Naši ďalší hostia meškajú,“ vyhlásil Shaitana. „Asi je to moja vina. Tuším som im povedal, že majú prísť až o štvrt' na deväť.“

V tej chvíli sa dvere otvorili a komorník ohlásil ďalšieho návštevníka: „Doktor Roberts.“

Usmiaty červenolíci muž v strednom veku vošiel dnu, akoby parodoval rezký krok k pacientovej posteli. Mal drobné žiarivé očka, začínajúcu plešinu, tendenciu priberať a pôsobil dojmom dôkladne vydrhnutého a vydezinfikovaného praktického lekára. Tváril sa veselo a sebaisto. Vzbudzoval pocit, že stanoví správnu diagnózu a nariadi príjemnú, praktickú liečbu: „... a počas rekonvalescencie si pokojne doprajte aj trochu šampanského.“ Svetaskúsený človek!

„Dúfam, že som neprišiel neskoro!“ vyhlásil žoviálne doktor Roberts.

Podal ruku hostiteľovi, ktorý ho predstavil ostatným. Zdalo sa, že ho potešilo najmä stretnutie s Battlom.

„Teda, vy ste predsa veľké zviera v Scotland Yarde! Začína to byť zaujímavé! Ospravedlňujem sa, že sa vás budem vypytovať na prácu, no varujem vás, že sa o to istotne pokúsim. Vždy som sa zaujímal o zločin, hoci pre lekára to zrejme nie je najvhodnejší koníček. Len to nesmiem prezradiť svojim nervóznym pacientom, haha!“

Dvere sa znova otvorili.

„Pani Lorrimerová.“

Pani Lorrimerová bola dobre oblečená šesťdesiatnička s jemnými črtami, nádherne upravenými sivými vlasmi a jasným sýtym hlasom.

„Hádam nejdem neskoro,“ prehodila, keď kráčala k Shaitanovi.

Vzápätí sa zvitla s doktorom Robertsom, ktorého očividne poznala.

„Major Despard,“ oznámil komorník.

Major bol vysoký štíhly muž, ktorého peknú tvár trochu špatila jazva na sluche. Keď sa so všetkými zoznámil, prirodzene zamieril k plukovníkovi Raceovi, a tí dvaja sa čoskoro zahĺbili do rozhovoru o športe a zážitkoch zo safari.

Dvere sa opäť otvorili a komorník ohlásil príchod posledného hosťa: „Slečna Meredithová.“

Vošla sotva viac než dvadsaťročná dievčina, ani vysoká, ani nízka, krásavica s veľkými sivými očami posadenými ďaleko od seba a kučeravými hnedými vlasmi, ktoré ju štekli na krku. Nebola namaľovaná, použila iba púder. Rozprávala pomaly a dosť nesmel.

„Ach, vari som posledná?“ hlesla.

Shaitana sa k nej vrhol so sherry a kvetnatou odpoveďou plnou lichôtok. Predstavil ju škrobene, takmer slávnostne.

Slečna Meredithová zostala chlipkať sherry po Poirotovom boku.

„Náš priateľ si potrpí na formality,“ usmial sa detektív.

„Veru áno,“ prisvedčila dievčina. „Dnes sa ľudia snažia predstavovaniu vyhnúť. Povedia len ‚Myslím, že všetkých poznáte‘ a ďalej to nerozvíjajú.“

„Bez ohľadu na to, či je to naozaj tak?“

„Bez ohľadu na všetko. Niekedy je to trápne, ale toto podľa mňa vzbudzuje ešte väčšiu hrôzu.“ Na okamih zaváhala, a potom dodala: „Nie je to tá spisovateľka Oliverová?“

V tej chvíli k nim doľahol hlboký hlas pani Oliverovej, ktorá sa zhovárala s doktorom Robertsom.

„Pred ženským inštinktom neutečiete, pán doktor. Ženy také veci vycítia.“

Pokúsila sa odhrnúť si vlasy z čela, no narazila len na ofinu.

„Áno, to je pani Oliverová,“ prisvedčil Poirot.

„Tá, čo napísala *Mŕtvu v knižnici*?“

„Presne tá.“

Slečna Meredithová sa trocha zachmúrila.

„A ten muž, čo vyzerá ako z dreva – nevravel pán Shaitana, že je to superintendent?“

„Zo Scotland Yardu.“

„A vy?“

„A čo ja?“

„Viem o vás všetko, *monsieur* Poirot. Práve vy ste v skutočnosti vyriešili vraždy podľa abecedy.“

„*Mademoiselle*, privádzate ma do rozpakov.“

Slečna Meredithová zvrátila obočie.

„Pán Shaitana,“ začala, no potom sa zarazila. „Pán Shaitana...“

„Dalo by sa povedať, že myslel na zločin,“ poznamenal ticho Poirot. „Aspoň to tak vyzerá. Nepochybne chce, aby sme sa pohádali. Už teraz podpichuje pani Oliverovú a doktora Roberts. Práve rozoberajú nevystopovateľné jedy.“

„To je ale zvláštny človek!“ zhíkla dievčina.

„Doktor Roberts?“

„Nie, pán Shaitana.“ Trocha sa zachvela a dodala: „Podľa mňa

vždy pôsobí akosi strašidelne. Nikdy nevíete, na čom sa bude zabávať. Mohlo by to byť... mohlo by to byť niečo kruté.“

„Napríklad lov na líšky?“

Slečna Meredithová naňho vrhla obviňujúci pohľad. „Myslela som... ach, čosi nepredstaviteľné!“

„Možno má nepochopiteľnú myseľ,“ poznamenal Poirot.

„Neuchopiteľnú?“

„Nie, nie, nepochopiteľnú.“

„Veľmi sa mi nepozdáva,“ zdôverila sa tichým hlasom dievčina.

„Jeho večeru si istotne užijete,“ ubezpečil ju Poirot. „Má vynikajúcu kuchárku.“

Pochybovačne naňho pozrela, no potom sa zasmiala.

„Fíha!“ vyhrkla. „Tuším ste tiež len človek.“

„Isteže som človek!“

„Viete,“ pokračovala slečna Meredithová, „toľko slávnych osobností dokáže človeka vystrašiť.“

„*Mademoiselle*, nemusíte sa báť. Radšej sa tešte! Už by ste si mali chystať plniace pero a zošit na autogramy!“

„Viete, mňa zločin veľmi nezaujíma. Podľa mňa nezaujíma ani ostatné ženy. Detektívky čítajú len muži.“

Hercule Poirot si strojene vzdychol.

„Škoda!“ zamrmľal. „Čo by som dal za to, keby som bol v tejto chvíli hoci aj najbezvýznamnejšou filmovou hviezdou!“

Komorník otvoril dvere.

„Podáva sa večera,“ oznámil.

Poirotova predpoveď sa potvrdila. Večera bola chutná a dokonale naservírovaná. Tlmené svetlo, leštené drevo, modrastý lesk írskeho skla. V prítomí za vrchstolom vyzeral Shaitana ešte diabolскеjšie ako zvyčajne.

Zdvorilo sa ospravedlnil za nepomer mužov a žien pri stole.

Po pravej ruke mal pani Lorrimerovú, po ľavej pani Oliverovú. Slečna Meredithová sedela medzi superintendentom Battlom a majorom Despardom, Poirot medzi pani Lorrimerovou a doktorom Robertsom.

„Nedovolím, aby ste sa celý večer zhovárali s jedinou peknou ženou v miestnosti. Vy Francúzi nikdy nestrácate čas, pravda?“ prehodil žartom lekár k detektívi.

„V skutočnosti som Belgičan,“ zamrmal Poirot.

„Predpokladám, že pokiaľ ide o dámy, nie je medzi vami nijaký rozdiel,“ zhodnotil veselo doktor.

Vzápätí však prestal vtipkovať a profesionálnym tónom začal s plukovníkom Raceom rozoberať najnovší vývoj v liečbe spa-vej nemoci.

Pani Lorrimerová sa obrátila k Poirotovi a načala rozhovor o najnovších divadelných hrách. Vyjadrovala sa rozumne a kritizovala oprávnene. Po chvíli zmenili tému a začali rozoberať knihy a svetovú politiku. Poirot usúdil, že táto žena je výborne informovaná a inteligentná.

Pani Oliverová sediaci oproti sa vypytovala majora Desparda na neznáme exotické jedy.

„Nuž, napríklad kurare.“

„Drahý pane, *vieux jeu*! To sme tu už mali najmenej stokrát! Chcela som počuť niečo nové!“

„Primitívne kmene sú pomerne staromódne,“ odvetil sucho major. „Držia sa osvedčených prostriedkov, ktoré používali ich starí a prastarí rodičia.“

„Sú hrozne nezáživní,“ zahundrala pani Oliverová. „Myslela som si, že ustavične experimentujú s drvenými bylinkami a podobne. Vždy si pomyslím, že pre objaviteľov to predstavuje veľkú šancu. Mohli by sa vrátiť domov a pozabíjať všetkých starých príbuzných novou drogou, o ktorej dovtedy nikto ešte nepočul.“

„Ak vás zaujímajú také veci, mali by ste hľadať v civilizácii, nie v divočine,“ vyhlásil Despard. „Napríklad v modernom laboratóriu. Tam sa nájdu kultúry nevinne pôsobiacich baktérií, ktoré dokážu spôsobiť ozajstnú chorobu.“

„To by mojím čitateľom nestačilo,“ namietla pani Oliverová,

„a tie názvy sa príšerne pletú. Stafylokok, streptokok a tak ďalej... Moja sekretárka si s tým nevie dať rady a navyše je to poriadna nuda, nemyslíte? Čo vy na to, superintendent Battle?“

„V skutočnom živote ľudia nepostupujú tak rafinovane, pani Oliverová,“ odvetil Battle. „Zvyčajne použijú arzén, lebo je spoľahlivý a ľahko dostupný.“

„Hlúposť,“ nedala sa spisovateľka. „Myslíte si to len preto, lebo je množstvo zločinov, ktoré vy zo Scotland Yardu nikdy neodhalíte. Keby ste tam mali ženu...“

„V skutočnosti máme...“

„Áno, tie príšerné policajtky v smiešnych klobúčikoch, čo otravujú ľudí v parku! Mám na mysli ženu vo vedúcej pozícii. Ženy vedia o zločine veľa.“

„Zvyčajne sú veľmi úspešné kriminálničky,“ uznal superintendent Battle. „Dokážu si zachovať chladnú hlavu. Neuveriteľné, ako sebaisto sa vedia tváriť.“

Shaitana sa ticho zasmial.

„Jed je ženská zbraň,“ prehodil. „Istotne je veľa žien, ktoré niekoho otrávil, a nikto ich neodhalil.“

„Presne tak,“ prisvedčila nadšene spisovateľka a nabrala si poriadnu porciu *mousse z foie gras*.

„Aj lekár má často príležitosť,“ pokračoval zamyslene Shaitana.

„Námietka!“ vyhrkol doktor Roberts. „Ak sa stane, že nejakého pacienta otrávime, je to vždy náhoda!“ Srdečne sa zasmial.

„Keby som mal spáchať zločin...“ začal Shaitana, no potom sa odmlčal. V tichu bolo čosi, čo si vyžadovalo pozornosť.

Všetky tváre sa obrátili k nemu.

„Asi by som to urobil veľmi jednoducho. Vždy sa môže stať nehoda, napríklad pri streľbe alebo v domácnosti.“ Potom pokrčil plecami a vzal do rúk vínový pohár. „Nebudem sa však vyjadrovať v spoločnosti toľkých odborníkov...“

Odpil si. Svetlo sviečok vrhlo červený odlesk vína na jeho tvár

s navoskovanými fúzmi, tenkou briadkou a zvláštnym obočím...

Na okamih sa rozhostilo ticho.

„Koľko je hodín?“ vyhlkla pani Oliverová. „Prechádzať teda duch... Istotne je to zlý duch!“

PARTIA BRIDŽU

3

Keď sa spoločnosť vrátila do salóna, už tam stál prichystaný bridžový stolík. Podávala sa káva.

„Kto hrá bridž?“ opýtal sa Shaitana. „Pani Lorrimerová, to viem naisto. A doktor Roberts. Hráte aj vy, slečna Meredithová?“

„Áno, ale nie som ktovieaká hráčka.“

„Výborne. A čo major Despard? Dobré. Vy štyria by ste si mohli zahrať tu.“

„Vďaka Bohu, že sa bude hrať bridž,“ poznamenala pani Lorrimerová smerom k Poirotovi. „Som jednou z najvášnivejších hráčok, aké kedy tento svet videl. Mám ho čoraz radšej! Dokonca odmietam pozvania na večeru, ak po nej nemá nasledovať bridž! Jednoducho by som zaspala. Hanbím sa za seba, ale nič s tým nenarobím.“

Preložili karty a rozdelili sa do dvojíc. Pani Lorrimerová mala hrať s Anne Meredithovou proti majorovi Despardovi a doktorovi Robertsovi.

„Ženy proti mužom,“ vyhlásila pani Lorrimerová, sadla si na miesto a začala miešať karty ako profesionálna kartárka. „Začneme s modrými kartami, partnerka? Hráť príkazne dva.“

„Musíte vyhrať!“ vykrikla pani Oliverová, v ktorej sa prebudilo feministické cítenie. „Ukážte mužom, že nemôže byť vždy všetko podľa ich predstáv.“

„Nemajú najmenšiu šancu,“ prehodil veselo doktor Roberts a začal miešať druhý balíček. „Rozdávate, pani Lorrimerová.“

Major Despard si pomaly sadol. Díval sa na Anne Meredithovú, akoby až teraz zistil, že je výnimočne pekná.

„Preložte karty, prosím,“ povedala netrpelivo pani Lorrimerová.

Major sa ospravedlnil a preložil balíček, ktorý mu podávala.

Pani Lorrimerová začala šikovne rozdávať.

„V druhej miestnosti je ďalší bridžový stolík,“ povedal Shaitana.

Podišiel k druhým dverám a zvyšní štyria ho nasledovali do nevelkej, pohodlne zariadenej fajčiarne, kde stál pripravený druhý bridžový stolík.

„Musíme sa dohodnúť, kto nebude hrať,“ poznamenal plukovník Race.

Shaitana pokrútil hlavou.

„Ja nehrám,“ vyhlásil. „Bridž totiž nepatrí medzi moje obľúbené hry.“

Ostatní začali namietajúť, že teda nebudú hrať vôbec, no hostiteľ sa nedal prehovoriť, a tak si napokon sadli k stolíku. Poirot a pani Oliverová proti Battlovi s Raceom.

Shaitana ich chvíľu pozoroval. Keď videl, s akými kartami na ruke pani Oliverová licituje „dva bez tromfov“, na tvári sa mu zjavil mefistofelovský úsmev. Vzápätí sa nehluchne pobral do druhej miestnosti.

Všetci boli pohrúžení do hry a s vážnymi tvármi liciovali. „Jedno srdce.“ „Pas.“ „Tri trefy.“ „Tri piky.“ „Štyri kára.“ „Kontra.“ „Štyri srdcia.“

Shaitana ich chvíľu pozoroval a nenápadne sa usmieval.

Potom sa pobral na druhý koniec miestnosti a sadol si do veľkého kresla pri kozube. Sluha mu priniesol tácku s nápojmi a položil ju na príručný stolík. Mihotavé plamienky sa odrážali od krištáľových zátok.

Shaitana mal talent pohrať sa s osvetlením a dnes sa mu podarilo vzbudiť dojem, že miestnosť osvetľuje iba oheň. Malá lampa s tienidlom po jeho boku mu poskytovala dosť svetla, ak by sa náhodou rozhodol, že si bude čítať. Tlmené osvetlenie vzbudzovalo v miestnosti pokojnú atmosféru. O čosi silnejšie

svetlo svietilo nad bridžovým stolíkom, odkiaľ sa ozývali monotónne hlasy hráčov.

„Jeden bez tromfov“ – jasne a rozhodne – pani Lorrimerová.

„Tri srdcia“ – s agresívnym podtónom v hlase – doktor Roberts.

„Pas“ – tichým hlasom – Anne Meredithová.

Pred Despardovou reakciou vždy nastala krátka prestávka. Nie preto, lebo by mu to pomaly myslelo. Jednoducho si chcel byť istý, skôr ako prehovorí.

„Štyri srdcia.“

„Kontra.“

Na Shaitanovej tvári osvetlenej mihotavými plamienkami sa zjavil úsmev.

Potom nepatrne zažmurkal...

Na svojom večierku sa dobre zabával.

„Päť kár. Vyhrali sme hru aj celý rober,“ vyhlásil plukovník Race. „Dobrá práca, partner,“ pochválil Poirota. „Neveril som, že to zvládnete. Ešte šťastie, že nevyniesli piky.“

„Podľa mňa by nám to veľmi nepomohlo,“ ozval sa superintendent Battle, človek veľmi veľkomyseľný.

Licitoval piky. Jeho partnerka pani Oliverová síce mala piky, no „čosi jej našepkávalo“, že by mala vyniesť tref – s katastrofálnymi dôsledkami.

Plukovník Race pozrel na hodinky.

„Dvanásť desať. Dáme si ešte jednu partiu?“

„Ospravedlňujem sa,“ povedal superintendent Battle, „no som zvyknutý chodiť skoro spať.“

„Aj ja,“ pridal sa Hercule Poirot.

„Tak to radšej všetko spočítajme,“ navrhol Race.

Muži v ten večer vyhrali päť roberov a dosiahli zdrvivú víťazstvo. Pani Oliverová prehrala tri libry a sedem šilingov. Najväčším víťazom bol plukovník Race.

Hoci bola pani Oliverová príšerná hráčka bridžu, aspoň vedela prehrávať a ochotne zaplatila.

„Dnes sa mi vôbec nedarilo,“ postťažovala sa. „Občas to tak chodí. Včera som mala na ruke úžasné karty. Trikrát za sebou stopäťdesiat honérov.“

Vstala, načiahla sa po vyšívajú večernú kabelku, no skôr ako si stihla znova odhrnúť ofinu z čela, zarazila sa.

„Naš hostiteľ je zrejme vo vedľajšej miestnosti,“ povedala.

Prešla cez spojovacie dvere a zvýšil traja za ňou.

Shaitana sedel v kresle pri ohni a hráči boli pohrúžení do hry.

„Kontra na päť trefov,“ predniesla pokojným jasným hlasom pani Lorrimerová.

„Päť bez tromfov.“

„Kontra na päť bez tromfov.“

Pani Oliverová podišla k bridžovému stolíku. Zdalo sa, že to bude napínava hra.

Superintendent Battle ju nasledoval.

Plukovník Race sa pobral k Shaitanovi a Poirot za ním.

„Pomaly pôjdem,“ prihovoril sa hostiteľovi Race.

Shaitana neodpovedal. Hlava mu klesla na prsia. Zdalo sa, že spí. Race pobavene pozrel na Poirota a podišiel ešte bližšie. Zrazu tlmene skríkol a predklonil sa. Detektív bol v okamihu pri ňom a hľadel na to, na čo ukazoval plukovník – na čosi, čo mohlo byť príšerne prezdobenou gombičkou na košeli, ibaže nebolo...

Poirot sa sklonil, nadvihol Shaitanovi ruku a pustil ju. Zachytil spýtavý Raceov pohľad a prikývol. Druhý muž zvýšil hlas.

„Počkajte chvíľu, superintendent Battle.“

Superintendent vykročil k nim. Pani Oliverová ďalej sledovala hru s kontrovaným záväzkom päť bez tromfov.

Battle sa síce tváril nechápavo, no v skutočnosti mu to myslelo rýchlo. Zdvihol obočie a podišiel k nim. „Stalo sa niečo?“ opýtal sa ticho.

Plukovník Race prikývol a ukázal na nehybnú postavu v kresle.